

diversió—fent rabiar la canalla; sap, a més a més, quant gran sigui la violència dels zels, i coneix els altres vicis de la infantesa; emperò sap semblantment que aquesta edat és la més apta per a corregir, sap que sota l'escorça de l'egoisme, ira, zels, etc., hi glatteix i aleteja un tronc viu, ple de saba, que pot donar amb el temps fruits exuberantíssims; sap, finalment, que el noi més entremaliat i dolent té sempre en mig de tots els seus defectes *bona cosa* de bondat, natural ingenu, mereixedor de tota mena de respecte, que té una ànima que si s'abandona es perdrà, i si es cuida assolirà mantes vegades, malgrat tots els seus defectes, el triomf de si mateixa.

Altres, els pares principalment, cauen amb freqüència en el defecte contrari de no voler veure, o de no veure en realitat, els defectes dels seus fills. A vegades és que no saben, no no poden, o bé no volen corregir-los, i per tant—essent també molt lògics, com dèiem abans—prefereixen ignorar-los. Altres vegades, encegats per l'amor, els fa pena pel que tanquen els ulls a fi d'indignar-se si algú els dóna compte dels mateixos. Jo no sé què es diria d'un pare que, tenint un fill malalt, s'indignés contra el metge perquè li dóna compte de la gravetat de la malura. Doncs bé: tant debó que això que no es concebeix en les malalties del cos no fos tan freqüent quan es tracta de les nafres de l'ànima!

Procurem, doncs, atènyer tots els qui tenim cura d'infants aquest ver i pregon coneixement sense el qual tota estructuració educativa fallirà per manca de fonament.

RAMON BASSOLS